

pod podmínkou obživnutí pohledávky, nebude-li pohledávka uvedeného dne zaplácena, není pro ni závazným, protože firma, která ono ujednání učinila, překročila, ujednavši uvedenou podmínku, meze svého zmocnění. Uvedená firma byla zmocněncem žalované při sjednání narovnání a také při onom podmíněčném ujednání. Zmocnění to obsahovalo i oprávnění ujednati za žalovanou případné závazky. Podmínka, o jakou jde, není při narovnáních nikterak neobvyklou. Žalovaná netvrdila, že uvedenou firmu ohledně zmocnění k narovnání a ohledně ujednání poshovění nějak omezila. Rovněž netvrdila žalovaná, že ji firma W. o obsahu ujednání o posečkání neuvědomila a že se proti ujednání ohradila. Neohradila se proti němu ještě ani v dopise ze dne 17. října 1924, kdy jí stanovisko žalobkyně o obživnutí pohledávky bylo již známo. Dopisem ze dne 27. září ujednání potvrdila a oznamovala, že se podle něho zařídí. Za tohoto stavu věci nelze o překročení plné moci a o nezávaznosti ujednání firmy W. pro žalovanou podle §u 1016 obč. zák. mluvit.

Čís. 6836.

Ocenil-li žalobce v žalobě předmět sporu nikoliv nad 300 Kč, jest jednati o žalobě v řízení o věcech nepatrných, leč že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu přes 300 Kč nebo žalobce prokázal zřejmou formální vadu, sběhlou při ocenění. Na tom nemění ničeho, že žalobce po zahájení sporu ocenil předmět sporu nad 300 Kč, třeba se souhlasem žalovaného.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, Rv I 171/27.)

V žalobě o určení, že žalovaným nepřísluší právo užívati věci žalobců, ocenili žalobci hodnotu předmětu rozepře na 300 Kč. Procesní soud prvního stálice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobců.

Důvody:

Podle §u 448 c. ř. s. platí pro ujednání o žalobách, v nichž se žádá peněžitý peníz nepřevyšující 300 Kč, nebo žalobce prohlásí, že chce místo předmětu v žalobě žádaného přijmouti částku nepřevyšující 300 Kč, zvláštní ustanovení §§u 449 až 453 c. ř. s. Ježto zákon ničeho neustanovuje o tom, jak se určuje hodnota sporu, není-li žalováno o částku peněžitou nebo neprohlásil-li žalobce, že chce místo předmětu v žalobě žádaného přijmouti určitý peníz, jest použití ustanovení o soudní příslušnosti uvedených v §§ 54 až 59 j. n. Platí tedy ocenění předmětu sporu, jež učiní žalobce v žalobě (§ 56, druhý odstavec j. n.). Ocení-li žalobce předmět sporu částkou nepřevyšující 300 Kč, jest podle §u 448 c. ř. s. o žalobě jednati v řízení bagatelním, leč že by žalovaný prokázal, že předmět sporu má hodnotu přes 300 Kč (min. sprav. k §u 448 c. ř. s. bod 1.), nebo žalobce prokázal zřejmou formální vadu, sběhlou při ocenění (přepsání a pod), což v tomto případě nebylo ani tvrzeno. Žalobci

ocenili v žalobě předmět sporu na 300 Kč; bylo tedy o žalobě jednati podle pravidel bagatelního řízení. Na sporu nemění ničehož okolnost, že žalobci při zahájení sporu ocenili předmět sporu na 350 Kč, poněvadž podle §u 453 prvý odstavec c. ř. s. přechází řízení bagatelní v pravidelné řízení před okresními soudy toliko tehdy, když se změnou žaloby, to jest rozšířením žalobního žádání překročí hranice, udané v §u 448 c. ř. s., avšak pouhé zvýšení ocenění předmětu sporu není změnou žaloby. Nezáleží ani na tom, že se zvýšení ocenění předmětu sporu stalo za souhlasu žalovaných, poněvadž není ponecháno dohodě stran, jaké řízení v tom kterém sporu má býti zavedeno. Že ocenění předmětu sporu soudem odvolacím na 350 Kč nemůže míti významu pro otázku, jaké řízení mělo býti zavedeno o žalobě v první stolici, rozumí se samo sebou, nehledě k tomu, že pro ocenění předmětu sporu soudem druhé stolice nebylo vůbec zákonných předpokladů, když rozsudek první stolice byl odvolacím soudem změněn (§ 502 třetí odstavec c. ř. s.). Jde tedy o věc nepatrnou po rozumu §u 448 c. ř. s.; podle §u 502 druhý odstavec c. ř. s. není ve věcech nepatrných proti rozsudku odvolacího soudu dalšího opravného prostředku. Dovolání jest tudíž nepřipustným a bylo je podle §§ů 471 čís. 2, 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. odmítnouti.

Čís. 6837.

Rozhodnutí, zda má býti vydán dílčí rozsudek čili nic, není opatřením, dotýkajícím se pouze vedení sporu, a lze si do něho stěžovati.

Doznání skutkových okolností o vzniku a povaze zažalované pohledávky není »uznáním nároku« ve smyslu §u 391, prvý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 24. února 1927, R II 27/27.)

Do usnesení p r v é h o s o u d u, jímž byl zamítnut návrh žalobce, by byl vydán dílčí rozsudek na základě uznání, stěžoval si žalobce. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, vydal dílčí rozsudek. D ů v o d y: Předem dlužno uvést, že podle judikatury a literatury jest přípustnou stížností do zamítnutí návrhu na vydání dílčího rozsudku, poněvadž civilní soudní řád v tom směru opačného ustanovení neobsahuje. Stížnost jest ospravedlněna. Žalovaný uznal při ústním líčení dne 5. března 1926 obsah žaloby a namítal, že zažalovaná pohledávka zanikla započtením jeho vzájemné pohledávky proti žalobkyni ve stejné výši z jeho sprostředkovatelské činnosti. Výslovně není protokolováno, že žalovaný žalobní nárok uznal. Tím však, že doznal obsah žaloby, uznal, že dluží žalobkyni zažalovaný peněz 3.000 Kč se 6% úroky od 1. října 1924. Tím uznal žalovaný žalobní nárok. Žalobkyně nenavrhlá tenkrát vydání dílčího rozsudku pro uznání. Přes to mohl první soudce při líčení dne 5. března 1926 vzhledem k ustanovení §u 391 odstavec prvý a třetí c. ř. s. vzhledem k žalobnímu nároku přikročiti ku konci jednání a k vynesení částečného rozsudku a v líčení o vzájemné pohledávce žalovaného bez přerušení pokračovati, poněvadž vzájemná pohledávka, žalovaným uplatňovaná, nebyla v právní souvislosti se zažalovanou pohledávkou. Při ústním